

Poslední písař Kréty

Pavel Hrejsemnou

IDEAIFY
idea beauty

Poslední písař Kréty

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Poslední písař Kréty

Podnázev:

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 283 01 Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2026 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 120 A5, (autorova a nakladatelství 67 kniha)

Autorská práva a právní doložky

© 2026 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-88523-15-4

ISBN (ePuB verze): 978-80-88523-16-1

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

Předmluva autora

Než vstoupíte do spirály

Tento román není pokusem rozluštit Disk z Faistu.

Je pokusem mu naslouchat.

Disk, nalezený roku 1908 archeologem Luigi Pernier v ruinách paláce na Krétě, patří k nejzáhadnějším artefaktům starověku. Spirála znaků, vtisknutých do měkké hlíny před výpalem, odolává všem pokusům o jednoznačný výklad. Nevíme, jakým jazykem mluví. Neznáme jeho autora. Neznáme jeho účel.

A přesto nás přitahuje.

Možná právě proto, že mlčí.

Historie je plná textů, které číst umíme. Královské nápisy, zákony, vítězné kroniky. Disk z Faistu – uložený dnes v Archeologickém muzeu v Heraklionu – k nim nepatří. Nepodává svědectví o triumfu. Neposkytuje jasné poselství. Je solitér. Otazník vypálený do hlíny.

Tento román vyrůstá z faktů, které známe: z archeologických nálezů, z poznatků o mínojské civilizaci, z hypotéz o výbuchu na ostrově Santorini, z politického napětí mezi krétskými paláci i z debat

současných vědců o pravosti samotného disku. Vše ostatní je literární rekonstrukce – pokus dát tvář anonymnímu tvůrci, hlas jeho době a smysl jeho činu.

Nevytvářím alternativní historii. Nevyslovuji definitivní odpověď. Vstupuji do prostoru mezi jistotou a tichem.

Každá civilizace po sobě zanechává stopy. Některé jsou čitelné. Jiné čekají. A některé možná nikdy nebudou zcela pochopeny – přesto však nesou význam. Disk z Faistu je jednou z těchto stop.

Spirála, kterou držíte v ruku prostřednictvím tohoto příběhu, není jen obrazem dávného textu. Je obrazem času. Návratů. Vzestupů a pádů. Paměti, která přežije oheň.

Píši historické romány, protože věřím, že minulost není mrtvá. Je přítomná v našich rozhodnutích, v našem sebevědomí i v naší slepotě. Vyprávím příběhy, které mění čtenáře – ne proto, že nabízejí odpovědi, ale proto, že kladou otázky.

A otázka tohoto románu je prostá:

Co bychom chtěli, aby o nás zůstalo, kdyby jednou někdo našel jen popel?

Než vstoupíte do první kapitoly, přijměte jednu skutečnost: spirála nemá začátek ani konec v běžném smyslu. Když do ní vstoupíte, stanete se její součástí.

A možná zjistíte, že Disk z Faistu není jen artefakt dávné civilizace.

Je zrcadlem té naší.

Pavel Hrejsemnou

KAPITOLA I

Hlína, která si pamatuje

Slunce ještě nevyšlo nad hřeben hor, když Arion vstoupil do jámy za domem a zabořil nohy do vlhké země. Hlína byla studená. V horní vrstvě měkká a mazlavá, pod ní pevnější, hutná, těžká. Přesně taková, jakou otec vyžadoval pro nádoby určené do palácových skladů.

Nad nimi, na terase nad městem, se v šedém světle rýsoval palác ve Faistu – rozlehlý, členitý, s otevřenými nádvořími a sloupy, které se nahoře rozšiřovaly jako obrácené kmeny stromů. Z horní části se už ozýval tlumený pohyb: kroky nosičů, vrzání dřevěných nosítek, první hlas dozorce.

Arion natáhl ruce do jámy a sevřel hlínu mezi prsty.

Jeho otec tvrdil, že dobrý hrnčíř pozná správnou směs po hmatu.

„Když hlína drží tvar, ale ještě dýchá, je připravena. Když se láme, je mrtvá.“

Arion si odlomil kus, rozválel jej mezi dlaněmi a přiložil k tváři. Vlhkost se vpila do kůže. Cítil jemné zrní. Žádné kamínky. Žádná slída. Hlína byla čistá.

Za domem se otevřely dveře a vyšel jeho otec.

„Dnes budeme pálit brzy,“ řekl tiše. „Palác chce nové zásobnice na olej. Knóssos poslal loď.“

To jméno vyslovil s nepatrným napětím.

Palác v Knóssu byl mocnější. Bohatší. A stále častěji si činil nárok na dohled nad ostatními.

Arion přikývl.

Zvykli si pracovat bez zbytečných slov.

Když vyšlo slunce, kruh se už točil.

Rychlý hrnčířský kruh – pevný disk z tvrdého dřeva – se rozběhl pod Arionovými nohama. Tlakem chodidla jej roztácel, ruce přitom držely střed hlíny.

První dotek byl vždy rozhodující.

Pokud nebyla hmota přesně vycentrovaná, nádoba se zhroutila.

Arion zatlačil dlaněmi. Hlína se vzepřela. Pak povolila.

Střed se uklidnil.

Palec pronikl do hmoty a otevřel dutinu. Prsty se rozestoupily. Stěna se zvedla.

Tenká. Rovná. Bez chvění.

Nádoba se rodila.

Za jejich domem se sušily desítky dalších. Menší misky, poháry, zásobnice. Některé s tmavým nátěrem, jiné připravené na malbu. Styl s tmavým podkladem a světlými spirálami byl nyní žádán nejvíce.

Spirála.

Arion si všiml, že tento motiv je všude. Na freskách, na textiliích, na špercích.

Nikdo mu nikdy nevysvětlil proč.

Zemětřesení přišlo bez varování.

Nejprve lehké zachvění, sotva znatelné.

Voda v nádobách se rozvlnila.

Pak hlubší otřes.

Kruh pod Arionovou nohou se rozechvěl. Hlína na něm se sesunula, ztratila rovnováhu a zhroutila se do beztvaré hmoty.

Ze směru paláce se ozval výkřik.

Arion vstal.

Zvířata na dvoře byla neklidná. Psi štěkali směrem k horám. Holubice vzlétly.

Pak se ozval ten zvuk.

Hluboký, táhlý, jako by pod zemí praskal kámen.

Otec položil ruku na Arionovo rameno.

„Nevybíhej,“ řekl.

Ale Arion už se díval vzhůru.

Nad palácem se zvedl oblak prachu.

Otřesy ustaly rychle, jako by si země jen vyzkoušela svou sílu.

Ale ticho, které následovalo, bylo horší.

Z paláce přiběhl chlapec – posel.

Zastavil se před jejich domem, zadýchaný.

„Syn hrnčíře?“ vyhrkl.

Otec přikývl.

„Písař Melanthios tě žádá nahoře.“

Arion nechápal.

„Proč?“ zeptal se.

Chlapec jen zavrtěl hlavou.

„Je to rozkaz.“

Cesta k paláci vedla po kamenných schodech mezi domy řemeslníků. Lidé stáli před prahy, šeptali si, dívali se k horám.

Arion prošel branou do spodního nádvoří. Vůně oleje, vína a vlhké omítky byla silná. Sloupy vrhaly dlouhé stíny.

Uvnitř paláce byl chlad.

Melanthios čekal v místnosti plné hliněných tabulek.

Na policích byly uloženy desítky plochých destiček, na nichž byly vyryty znaky lineárního písma. Záznamy o obilí, dobytku, oleji.

Administrativa paláce.

„Ty jsi Arion,“ řekl písař.

Jeho ruce byly tenké. Prsty dlouhé. Na nehtech měl zaschlou hlínu.

„Tvůj otec mluví o tvé přesnosti.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Poslední písař Kréty.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.